

VIDÁM KRONIKA

(A fogorvos előszobájában.) Tegnap reggel tele volt jaigató betegekkel Lukács Imre fogtechnikus váróterme. Minden sarokban egy-egy bekötözött állu, fogfájós beteg várta a pillanatot, hogy kinyíljék a fogorvos ur rendelőszobájának ajtója. Délelőtt tíz órakor már nagyon türelmetlenek voltak a betegek. Folyton érkeztek újak és újak, végignézték egymást és megállapították a sorrendet, hogy ki kerül előbb a doktor ur színe elé.

A fogtechnikus szobaleánya csöndben, szótlanul ott járkált a betegek között, helylyel kínálta őket, de senkihez egy szót sem szólt. Nagyon csöndes, zárkózott leány lehet.

A betegek végre türelmetlenkedni kezdtek. Déli tizenkét órára járt az idő, a váróteremben egyetlenegy üres szék sem volt s a rendelőszoba ajtója mégsem nyílt ki. A különböző karosszékekből fájdalmas, türelmetlen nyögések hallatszottak. Végre az egyik beteg odament a sarokban csendben álló szobaleányhoz s elkeseredésében ordítva kérdezte meg tőle:

— Miért nem kezd meg már a doktor ur a rendelést?

A leány nagyot nézett.

— A doktor ur nincs itthon, — mondta.

— Hát mikor jön vissza?

— Nem tudom, mert elutazott.

Az összes betegek állatias kiáltásokkal ugrottak föl e szóra.

— Hát miért nem mondta ezt nekünk előbb? — kérdezték kórusban.

Mire a leány nyugodtan válaszolta:

— Hát nem kérdezték.

(A fölülati bizottság.) Egy társaságban politikáról beszélgettek. Szó esett a királyhoz intézendő fölülatról is. A fölülatot tudvalevően most készíti egy huszonegy tagból álló bizottság.

— A fölülati bizottság tagjait épen huszonegyben állapították meg — mondja az egyik ur.

— Igazán mindegy, — feleli a másik, — akármennyiben állapították is meg, mert most megcsúszott az a csoda, hogy a huszonegyes bizottság dacára a függetlenségi pártnak mégis fuccs.

(A tékozló fiu.) Egy ur megfog egy másik urat az utcán.

— Mondja kérem, — kezdi az első, — milyen ember az Ön öcsése?

— Az én szegény öcsém, — feleli a másik — nagyon szerencsétlen természetű, tékozló ember. Ha van egy forintja, nem bírja megtartani.

— Csodálom, — mondja erre az első ur — mert épen az ellenkezőjét tapasztalom. Nekem már két hónap óta tartja meg a negyven forintomat, amit kölcsön adtam neki.

SZINHÁZ, MŰVÉSZET

* **Pályadíjnyertes vásárhelyi zeneszerző.** A debreceni Kövesdi-féle alapítvány második díját, száz koronát aranyban, mely eredeti magyar népdalra volt kitűzve, a vásárhelyi dalárda kitűnő karnagya, Arany János nyerte meg, akinek néhány sikerült népdal-szerzeménye már országsszerte népszerűvé vált.

TUDOMÁNY, IRODALOM

□ **A Nyugat.** Ignotus, Osvát Ernő és Fenyő Miksa egyetlen modern magyar szépirodalmi és kritikai szemléjének július 1-én megjelent száma feltűnést keltő kiállításban és igen érdekes tartalommal jelent meg. Itt említjük meg, hogy Ady Endre, Babits Mihály és Móricz Zsigmond főmunkatársak mellett újabban Ambrus Zoltán is a Nyugat főmunkatársa lett. A Nyugat július 1-én megjelent számának tartalma: "Ék Artur; Ilaria. (Novella). Ambrus

Zoltán: Ehrlich Pál. Szomory Dezső: Ünnepek a „Dühöngő“-n. (Novella). Lengyel Géza: Régi házak és új házak. Hatvany Lajos: A kis város. Ady Endre: Versek. Laczkó Géza: William Blackbirth lelke (Elbeszélés I.). Ignotus: Jegyzetek: (A politika mögöl: Khuen gróf. Hatvany Lajos: Nyílt levél Ignotushoz). Figyelő: Veigelsberg Leó (Halász Imre). Greco Velasquez ellen (Feleki Géza). Apasági kereset (Szomory Dezső). A vérbaj (Szomory Dezső). Gyökössy Endre: Magyar muzsika (Karinthy Frigyes). A Nyugat előfizetési ára egész évre husz korona, félévre 10 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: V., Mérleg-utca 9.

KÖZOKTATÁS

Tanítókongresszus Szegeden.

A „Békésbányai Református Egyházmegyei Tanítóegyesület“ kedden délelőtt kilenc órakor Szegeden, a városháza nagytermében tartotta nyolcadik évi rendes közgyűlését. Czirbus István elnök nyitotta meg a közgyűlést. A csongrádi tanítótestület nevében Nemcskay István üdvözlötte a békési tanítókat. A titkári jelentés egyhangú tudomásvétele után Scossa Dezső kerületi királyi tanfelügyelő szép beszédben üdvözlötte az összesereglett tanítókat, majd indítványozta, hogy Halász Ferenc miniszteri tanácsos, a tanügy lelkes előharcosa elhalálása felett fejezze ki mély részvétét. A közgyűlés az elhunyt érdemeit jegyzőkönyvben öröklötte meg és Halász Ferenc özvegyéhez részvétáviratot intézett. Az elnök ezután tíz percre felfüggesztette az ülést.

Szünet után Sik Ilona szegedi tanítónő tartott eszmékben gazdag előadást „A gyermek észjárásáról“, Szeghalmi Gyula pedig „A szemléltető oktatás reformjáról“ tartott élvezetes előadást. A magyar tanítók országos szövetségének ügyét Császár Péter ismertette. Lázár István füzessgyarmati tanító „egy református iskolaközszeg“ fölállítását sürgette. Kiss Sándor körösladányi tanító pedig Békés vármegye földrajzáról tartott előadást. Ezután az indítványokat és interpellációkat tárgyalta le a közgyűlés. Czirbus István elnök végül meleg köszönetet mondott Lázár György dr polgármesternek a vendéglátásért. Délben a Profétában lakoma volt. Délután a tanítók Szeged nevezetességeit tekintették meg és az ötórát vonattal Fiuméba utaztak, ahol folytatólagos vándorgyűlést tartanak.

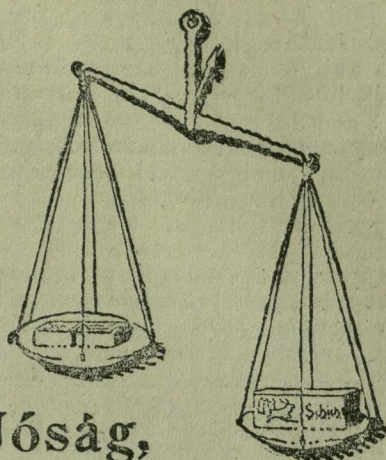
A fumei vándorgyűlést július 7-én délelőtt nyolc órakor az állami iskola tornatermében fogják megtartani. Tárgyai: 1. „A tanítói kirándulások fontossága, tekintettel a földrajz sikeres tanítására.“ Előadó: Irlanda Dezső makói tanító. 2. „A tanító földrajzi tapasztalatai.“ Előadó: Kovács Zoltán makói tanító. Gyűlés után az Aquarium megtekintése. Séta a tengerparton. Vásárcsarnok, Halcsarnok, Városi Színház, Via Fiumara, Vágóhid, Kormányzó palota, József főherceg kertje, Temető és Tersatto megtekintése. Ebéd. Délután: Kirándulás hajón Abbáziába. Visszajövet séta a Korzón és az Óvárosban. 3. Julius 8-án Ponto Franco és egy nagyobb hajó megtekintése. Kereskedelmi Részvénytársaság raktárai (kávé feldolgozása), Petróleumgyár, Danubius hajógyár. Ebéd. Délután: Dohánygyár, Giardino Pubblico megtekintése. Vásárlásokra szánt szabad idő. 4. Julius 9-én a Rizshántoló-, Keményítő-, Vegyészeti-, Torpedó- és Papirgyárak megtekintése. Este nyolc óra huszonöt perckor visszautazás. Megérkezés Szegedre 10-én éjjeli tizenkét óra tizenhárom perckor.

+ **A délmagyarországi tanítóegyesület nagygyűlése.** A Délmagyarországi Tanítóegyesület elnöksége a következő hivatalos értesítést közli:

A Délmagyarországi Tanítóegyesület alólírott elnöksége ezután értesíti az érdekelt tanítókat és tanügybarátokat, hogy a folyó évi július hó 12. és 13-án megtartandó déltai tanítógyűlés alkalmára Erdélybe tervezett tanulmányi kirándulás közbejött akadályok miatt elmarad. Fehérlétele, 1910 július hó 1-én. — Schenk Jakab elnök, Zsutty Béla titkár.

+ **A tankerületi főigazgatóság.** Szele Róbert dr tankerületi főigazgató szabadságra ment. Távolléte alatt a főigazgatóság ügyeit Homor István főreáliskolai igazgató intézi. A hivatalos helyiségek az állami főgimnáziumban van.

+ **Alapítványi helyek.** A honvédelmi miniszter értesítette a polgármestert, hogy a József-fuárvaházban négy alapítványi hely megüresedett. A négy helyre pályázatot hirdetnek. A pályázati feltételek a polgármesternél megtekinthetők.

Jóság,
ár és
súlyra

kell a szappan összehasonlításánál és bevásárlásánál ügyelni. A világ egy szappana sem éri el a

Schicht
szarvas
szappanát

minden jó tulajdonságában, tisztaságában, mosóképességében, lágyágában és olcsóságában.

APRÓSÁGOK.

∞ **Paul Scarron.** Tegnap, július 4-én volt háromszázadik évfordulója, hogy Párisban 1610-ben megszületett Paul Scarron, minden idők legburleszkebb és talán legszerencsétlenebb poétája. Mostoha volt hozzá az élet és a közömbösen tovább haladó, fejlődő világ is az maradt iránta, mentől messzebbre jutott el a költő halála idejétől. Hiába akadt hébe-hóba egy-egy életrajzíró, akinek a múlt felé forduló tekintete épen ennek az emberroncsnak alakján akadt meg s hiába próbálta megállapítani, hogy Scarronban fényes szellem, ragyogó zseni lakozott: ez az igazságtéves a világ ítéletét már se meg nem állíthatta, se meg nem változtathatta. Van ma már Scarron-irodalom tekintélyes, vannak életrajzírói kitűnőek, akiknek értékes voltát a hivatalos pontifikszek is elismerik és mégis-mégis az irodalomtörténetnek és a közönségnek Scarronról, a poétáról megalkotott ítélete nem változott egy jótá nyit se. Még jó, ha azt tudják róla, hogy csufolódó természet volt, aki pellengérré állított mindenkit és ha kellett, önmagát is, föltéve, hogy ez a gunyolódás kacagtató volt, vagy legalább egy kevéskét pénzhajtó. Ami egyéb érték volt benne: a szatirájának ereje, csodás ötletessége, verseinek akárhányszor finoman lírai hangulatossága, mindez ma már alig számít. Scarron, a Roman Comique groteszk-kedvű írója, egyik távoli elődje és megalapítója volt az irodalmi realizmusnak. Szeme megakadt a kisvároson, akárcsak utóbb Flauberté és fölfedezte, megírta mindazt, ami a kisvárosra jellemző. Igazi karaktereket látott meg és azokat ki is tudta faragni, elibénk tudta hozni valamennyi tulajdonságukkal. Scarron 1610-ben született és atyjának harmadik gyermeke volt. Fiatalon a papi pályára lépett, de mikor feleségül vette a gyönyörű Francoise d' Aubignét, megvált a papi rendtől. Párisba költözött és mint író, költő próbálta életét tengetni. A sokféle nyomorúság, amely lesújtott rá és mindannyi közül a legtitkosabb, a legnagyobb, a legkeserűbb, hogy örületes módon beleszeretett az ő csodaszép feleségébe, — életének egyébátka, a szegénység, a koldusnyomorúság nagyon elkeserítették. Később a királyné kegyelme került s kegydíjat is kapott. Ez is nagyon elkeserítette a büszke költőt.

Az elkeseredéséből fakadt a humorának az a fajta, amelynek egyben a halhatatlanja: Scarron burleszk költő. A burlesksége különben elég egyszerű dolog: Vergiliust travasztálta és ha egyrészt azt, ami Vergiliusban fenséges, komikussá tette, viszont a közönséges, az utszéli, a goromba dolgokat lehetőleg magas piederstálra emelte. Humornak talán